

Eugeni Balduz durant la dècada dels anys setanta. Fotografia cedida per la família Balduz.

EUGENI BALDUZ ASENCIO

DEPORTAT A MAUTHAUSEN 1940
ALLIBERAT

Nascut a Vilanova i la Geltrú l'11 d'agost de 1919, sabem que va viure segons els padrons municipals de 1930 i 1936 al carrer dels Arengaders, 4 i 5 respectivament (de 1936 a 1939, carrer de Pompeu Gener). Fill d'Aniceto Balduz (natural de Saragossa) i Isabel Asencio (natural de la província de Terol), Eugeni era el gran de quatre germans: Rosenda (1921), Aniceto (1923) i Jesús (1926). El seu pare fou peó i membre de la brigada de recollida d'escombraries de la ciutat, i Eugeni consta com a treballador a les ordres de Manuel del C., segons el padró de 1936.

Segons l'estudi realitzat per l'historiador Bartomeu Carrió, que ha documentat el periple que seguí Balduz a través de la família, sabem que es va presentar voluntari a les files de l'Exèrcit Popular quan tenia 18 o 19 anys, i que s'havia significat en algun partit polític de tendència comunista o anarquista. El gener-febrer de 1939, durant la retirada de les

tropes republicanes, passà la frontera cap a l'exili a França i anà a parar al camp d'Agde fins al 21 de juny de 1939, d'on n'aconseguí sortir i s'allistà a la 40a Companyia de Treballadors Estrangers. Segons la documentació que conserva la família, Balduz hi hauria desenvolupat tasques de fuster.

Durant el període de la Segona Guerra Mundial, quan les companyies de treballadors queden a mercè dels alemanys, és fet presoner quan es trobava a la ciutat de Saint-Dié-des-Vosges (prop d'Alsàcia). D'aquí és dut a l'Stalag V-D situat a Estrasburg (França) amb tren de sortida des de la mateixa localitat i d'allà, deportat fent entrada el 13 de desembre de 1940 a Mauthausen, amb matrícula 4605. El 5 de maig de 1945 Balduz fou alliberat, quatre anys després d'haver-hi entrat, concretament des del subcamp d'Steyr.

A finals de maig de 1945, després de l'alliberament, tornà a entrar a França i estigué en un sanatori recuperant-se després de la tràgica experiència al camp, concretament al Centre Departamental d'Alliberament de Presoners de la Guerra a Agen. En tornem a tenir referències el 1947, a París, quan treballava a les Fàbriques Geoffroy Delors de Clichy, i més tard a la Renault. El 1960 contrau matrimoni amb Janine Maria Marie Juliette Chomaud, i tenen un fill, Patrick (1966).

El 1965 es donà d'alta a la Union Nationale des Associations de Déportés, Internés et Familles Disparus, així com també de l'Office National des Anciens Combattants et Victimes de la Guerrepartir. A partir de 1980, es pot constatar que Eugeni formà part de la FEDIP (Federación Española de Deportados e Internados Políticos) fins a la seva mort.

Anys més tard, es traslladà a Sant Jordi (Mallorca), on encara hi viu la seva família. Eugeni Balduz morí el 9 de juny de 1992, a l'edat de 72 anys. El 16 de desembre de 2018 se li col·locà una stolperstein al carrer de Can Conet, 22, de Sant Jordi (Palma), darrer espai on residí, i on també se li guarda memòria.